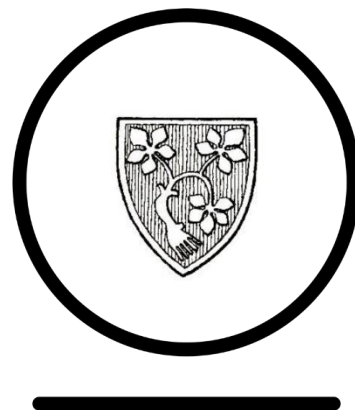

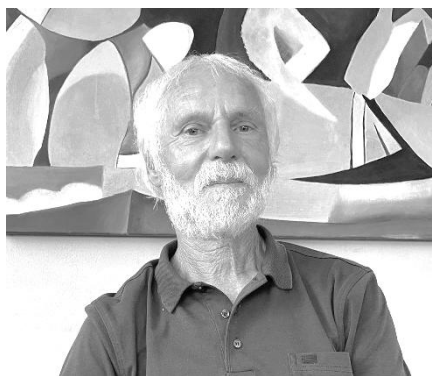
Zprávy

roudnické farnosti

82. číslo – červen 2026

KDO JE KDO

Petr Randák se svými přáteli už přes šest let každou neděli a o velkých svátcích uvádí do pohybu zvony nad kostelem, provádí i základní servis. Spolu s dalšími dvěma zvoníky zajistili prohlídky zvonice během Noci kostelů a další akce. K rozhovoru jsme se sešli u něj na zahradě, ze které je to ke zvonici pár

kroků. Jak to začalo se zvoněním?

V roce 2020 jsme koupili tento dům v Máchově ulici. A než jsem si dojednal všechny řemeslníky, pustili jsme se do zahrádky, abychom měli náskok, aby to bylo do podzimu hotové. A jak jsem tak kopal, šla okolo Alena Hrstková a ptá se, co tady dělám, říkám, že tu bydlím a ona povídá, jestli nechci chodit zvonit. Já na to, že chci. Ona, že chodí každou neděli v devět a pak na mši do kostela. A od té doby zvoním. Akorát do toho kostela pak nejdeme. My jsme neznabozi.

Ti tam chodí také, a pak se scházejí v Klášterním klubu :-)

My si po zvonění sedneme tady u nás a taky rozjímáme.

Než jsi se přestěhoval nad kostel, tak jsi bydlel kde?

Ve mlýně, u plavebního kanálu. Ve služebním bytě Povodí Labe. V podkroví tam dříve byly kanceláře, ale pak se vystěhovaly, a tak jsem z toho udělal byt. A tam jsem bydlel asi sedmnáct let. Také jsem bydlel na sídlišti. To když jsem ještě pracoval jako fotograf pro Agrozet. Nechal jsem se sem tenkrát nalákat z Děčína na inzerát. Roudnické strojírny a slévárny sháněly fotografa a nabízeli k tomu byt. Tak jsem ve dvaceti sedl na vlak a už jsem tu skoro padesát let.

Ten areál se dnes rozpadá.

Já jsem odtamtud odešel po devatenácti letech minutu po dvanácté, když už se podnik hroutil. Všichni už byli pryč a já tam pořád dřepěl, ačkoli paní Hlaváčková mě tenkrát asi pět let lákala do galerie. Já jsem pro galerii už dříve fotil, ale teprve když šel Agrozet do háje, tak jsem se nechal zlákat. Fotografoval jsem do katalogu, filmoval vernisáže, to mě moc bavilo. Měl jsem štěstí, že cokoli jsem dělal jako zaměstnání, byla pro mě i zábava. Instaloval jsem výstavy. To jsme tam třeba zůstávali s panem Zeminou do dvou hodin do rána. Paní ředitelka nám udělala palačinky se špenátem. Pak se toho nahromadilo hodně a už jsem toho měl až nad hlavu, tak jsem si řekl, že se na to vykašlu. Kamarád zakládal takovou mini cestovku, koupil loď a hledal na ni kapitána. Tak mu říkám, to jsem já. Sbalil jsem si věci a že pět let pro něj budu jezdit.

Měl jsi kapitánské zkoušky?

Ano. Když jsem přišel do Roudnice, tak jsem si hledal nějaký sport a jeden kamarád mi říká, pojd' k nám do jachtáku. Opravili jsme si plachetnici po Bédovi Břicháčkovi a začali jsme jezdit na závody. To mě chytlo, to bylo přesně ono. Chytřej sport, nenadřeš se u toho tolik. I když při tom závodu jsme měli ruce rozedřené do krvava. Tak mě to nadchlo, že jsem si udělal kapitánské zkoušky.

Takže jsi opustil galerii a odjel na moře.

Byli jsme domluveni, že přes léto budeme jezdit ve Středozezemním moři a na zimu loď převezeme do Karibiku a budeme jezdit tam. Lidé byli hladoví po cestování, ale ten Karibik nám nevyšel. Ale to mi nevadilo. Vydělal jsem si přes léto peníze a v zimě jsem lyžoval v Alpách.

To jsi tu během těch pěti let moc nepobyl.

Bydlel jsem na lodi. Měl jsem tam svoji kajutu. Byt tady jsem pronajal. Ale trvalo to jen dva roky. Kamarád si pak loď chtěl řídit sám. Ale potopil ji. Zrovna ale v té době mi kamarád, tehdy ředitel Povodí Labe, ukazoval na obrázku loď, kterou budou kupovat. Já na to, že taková loď potřebuje stálého kapitána. On se usmál a pak jsem s tou lodí jezdil devatenáct let. Měl jsem tam ložnici, kuchyňku, bar, teplá voda tam tekla. Paráda. Jezdil jsem po Vltavě a Labi třeba až do Magdeburgu. A protože věděli, že točím a fotím, tak mě využívali i jako fotografa. O nízkých stavech nebo povodních jsme objednali

letadlo a fotil jsem z výšky. Zase jsem dělal to, co mě baví, fotil jsem a jezdil lodí.

To je sen.

Dream job. A oni mě ještě litovali. Chudáku, ty zas jedeš do Poděbrad, a to tam budeš celý týden! Ta loď jela jen 10 km/h, takže do Poděbrad jsem jel dva dny. Ale byl to krásný výlet, nespěchal jsem. Ještě si vzpomínám, jak tu loď přivezli na kamiónu do Ústí novou. Vyložili to tam. „Tak tady to máte.“ Žádný návod. My vůbec netušili, kde co je. Spousta čudlíků, vypínačů, čerpadel. Měl jsem tam počítač, televizi, DVD. Vozil jsem na tom politiky, ekology, exkurze, stavaře, školy. Pak přišla reorganizace, všechny důchodce vyhodili a tím to skončilo. Ale přesluhoval jsem sedm let.

Vracíš se na vodu?

Už ne. Teď dělám správce Tyršova stadionu. Střídáme se tam tři. Zapisuju, půjčuju náradí, hrabeme listí a sekáme trávu.

Zpátky ke zvonici. Byl jsi na ní někdy dřív?

Nikdy. Dovedl jsem rozeznat zvonici a hlásku, což mnoho Roudničáků nedovede, ale do toho prvního zvonění jsem tam nebyl.

Teď chodíš pravidelně.

Snažím se. Zhruba pětkrát do roka se mi to nepovede, ale jinak každou neděli. Dal jsem se na pétanque a někdy máme turnaje i v neděli. Jinak už moc nikam nejezdíme. Asi stárí. Hrál jsem dřív tenis, badminton závodně, ty plachetnice, lyžoval jsem, ale teď mě kamarádi vtáhli do pétanque. Podařilo se mi zařídit hřiště pro veřejnost tady v parku. Za to jsem moc rád.

Co tě drží u toho pravidelného zvonění?

Pohled na zvonici byl důvod, proč jsme si pořídili tento dům. Ty zvony mě fascinují. Říká se, že nejhezčí tvar má zvon, housle a plachetnice. A ty roudnické mají navíc nádherný zvuk. Nabíjí mě to energií. Jsme tam teď v té zvonické skupině převážně parta starejch dědků. Mladší energii se ale rozhodně nebráníme.

Třeba se po přečtení rozhovoru někdo nadchne. Děkuji ti za tvoji vytrvalou službu. A těším se v neděli na zvonici.

Jan Horák

CO BYLO

OHLÉDNUTÍ ZA NEJISTOU SEZÓNOU

Máme za sebou sezónu, ze které jsme měli obavy. Rekonstrukce přinesla spoustu otazníků. Propluli jsme nejistým terénem, neztroskotali a plujeme dál.

V Klášterním klubu byl těžištěm Cyklus o duševním a duchovním zdraví. V pěti večerech jsme se věnovali mezigeneračním vztahům s Evou Labusovou, vině a odpuštění s Františkem Míčkem, psychosomatice s Helenou Máslovou, hranicím a hodnotám s Leošem Vítkem a ženské a mužské spiritualitě s Veronikou Řehákovou. Největší zájem byl o psychosomatiku a o hranice. Nejméně návštěvníků přitáhla ženská a mužská spiritualita. (Trochu mě to mrzí, protože pro mě diskuse byla cenným zdrojem reflexe duchovního života. Otázky ale zůstávají a pokud chcete, vezměte si jich pár na doma: *Jsme stvořeni k Božímu obrazu. Co z mé ženskosti/mužskosti má tedy předobraz v Bohu? V jakých rolích vzhledem k sobě Boha nejčastěji vnímám? Je pro mě víc ochráncem, zastáncem, učitelem, otcem? Nebo víc pečující mateřskou náručí? Mluví s ním častěji jako s přítelem nebo jako s přítelkyní?*)

Pokračoval Klub neznabohů. Mezi lednovým a únorovým setkáním Klášterní klub fyzicky urazil několik desítek metrů a zakotvil v zeleném domě. Povídali jsme si o zlatém teleti, o Abrahámovi, o pěti chlebech a dvou rybách, o Králi na oslíku, o kousíčku Emauz a o dalších bohatých a významově nabitých příbězích. Zkusili jsme nabízet meditaci Examen. Nesetkává se nás mnoho, ale kdo okusil její blahodárné účinky, říká, ať to nevzdáváme. Examen formou procházky rokem jsme nabídli v kostele na Silvestra.

Silvestru a Mikulášovi jsme změnili zavedený koncept. Mikuláš byl volnější, s hříčkami v kostele a s osobním setkáním s Mikulášem a andělem. Silvestr přestal být celonoční párty a zkoncentroval se mentálně i časoprostorově.

V klubu se začali nepravidelně scházet k improvizacním večerům hráči na různé nástroje. Skalní členové jsou jak profi muzikanti Tomáš Kolařík a Eliška Kopáčková, tak ne tak úplně profi, ale zato dobří muzikanti Jakub Vysoký, Květa Černošáková, Hanka Beranová a Jan Špringl.

Odehráli jsme celý repertoár divadla jednoho herce Jana Horáka, máme za sebou 7 veřejných zkoušek. Všechny byly pěkně navštívené a většinou se zvrhly do diskuse nebo do večírku. Milujeme, když divadlo otevírá v lidech

témata. Do Vánočního speciálu Horák zatáhl studenty Podřipské školy. Adventní věnce byly poprvé benefiční ve prospěch Ukrajiny a chceme je tak nechat. Do stejné země chceme poslat i vybrané peníze z klubového mini festivalu. Máme rádi, když dobro generuje další dobro.

Velikonoce jsme obohatili o Seder a změnili jsme trasu křížové cesty. Osobní vyznání: Seder pro mě byl ve své radostnosti, hloubce a synergii jedním z nejhezčích momentů nejen Velikonoc, ale života v Roudnici vůbec.

Na Štědrý den a o Noci kostelů jsme měli otevřený kostel, vítali jsme příchozí a nabízeli jsme aktivity, které přitáhnou pozornost k místu i k návštěvníkovi samotnému. Ukázalo se, že zájem veřejnosti o Vánocích stále roste, o Noci kostelů naopak klesá. Vítali jsme lidi na zvonici a v kapli sv. Viléma, jsme vděční všem dobrovolníkům. Zvláštním způsobem nás těší dobrovolníci, kteří vzešli z „prospěšníků“, kteří už mají odpracováno a chtějí s námi zůstat v kontaktu a pomáhat. V několika brigádách jsme vystěhovali klášter a začali plně úřadovat v Havlíčkově ulici. S ohledem na rekonstrukci jsme trochu uspali akce v ekocentru. Zapadl masopustní oheň, u kterého se nás sešla jen hrstka. Začínáme ale spolupracovat s MAS Podřipsko, která by měla do ekocentra přivádět další skupiny lidí, kteří by prostor využívali (např. z Centra D8 nebo z azylového domu.) To už se sice dělo, ale teď by spolupráce měla být koordinovanější. V srpnu bude na zahradě bydlet sebezkušenostní výjezd mládeže Praotec.cz, protože jinde se aktuálně bydlet nedá. V příští sezóně bychom rádi ekocentru a zvonici věnovali víc pozornosti. Vrcholem a závěrem sezóny je pro nás klubový mini festival, o kterém se dočtete níže. Bohu díky, vám taky.

Zuzana Horáková

CO BUDE

OCEŇOVANÍ LITERÁTI, KAPELA, PŘEDNÁŠKA O SMRTI I DJ PO MŠI

Blíží se mini festival v Klášterním klubu. Bude hudba, divadlo, loutky, přednáška a autorské čtení. A jako bonusová novinka také DJ, který v neděli naplní klub hudební atmosférou.

● **st 1. 7. | 19.00 | AUTORSKÉ ČTENÍ**

IVANA MYŠKOVÁ A VRATISLAV KADLEC

HRANICE OTÁLENÍ

Ivana a Vratislav budou číst ze svých již vydaných i právě chystaných knih. Provedou vás nedohrbatelnými hlubinami duše a nezbadatelnými výšinami fantazie, kde se chmury mísí s humorem.

Roudnická rodačka Ivana Myšková je autorkou oceňované novely Nícení, povídkové sbírky Bílá zvířata jsou velmi často hluchá a právě dokončuje román Otálení. Vratislav Kadlec získal Literu pro objev roku za knihu Hranice lesa a nyní dopisuje román pro děti, nazvaný Svetroběžník.

• **čt 2. 7. | 19.00 | PŘEDNÁŠKA | ALENA SCHEINOSTOVÁ**

KDOPAK BY SE SMRTI BÁL?

Snaha porozumět vlastní smrtelnosti provází lidstvo od počátků. Proč zemřeme? A co se s námi stane potom? Jaké představy a rituály patří k umírání a pohřbu v dnešní době? Projdeme se zvyklostmi tuzemských katolíků, pravověrných židů i muslimů, praxí u českých buddhistů a nahlédneme také k Romům, Vietnamcům nebo k pravoslavným Ukrajincům.

Alena Scheinostová je novinářka a publicistka, autorka knih se zvykoslovnou tematikou. Ve spolupráci s nakladatelstvím při domácím hospicu Cesta domů vydala mj. titul Smrt a umírání v náboženských a etnických tradicích (2025).

• **pá 3. 7. | 19.00 | KAPELA DOTmy**

Pouliční glosátoři všedních dnů městské džungle, folkové poutníci ze záhumenných krajů i nepoučitelní hračičkové.

Standardně šestičlenná kapela (Dominika Mithofer – zpěv, Ondřej Schmidt – kytara, cajon, baskytara, zpěv, Tomáš Knobloch – kytara, baskytara, zpěv, Jan Mrázek – klávesy, zpěv, Martin Leták – bass cajon, zpěv, Adam Trnka – trubka, zpěv). Přijede v komornějším klubovém složení. Vydala po pěti letech druhé album s názvem Divá půda.

• **so 4. 7. | 17.00 | LOUTKY | BIO MASHA**

ČESKÝ PŘÍPAD ARTHURA A CONANA

Čaj a mlíko, domněnky a důkazy, nebezpečí a dobrodružství, odvaha a rozvaha, aha a haha. Popová loutkárna nejen pro kids.

Marie Černíková aka Bio Masha je výtvarnice, performerka a lektorka. Vystudovala scénografii na Katedře alternativního a loutkového divadla na

DAMU. Vystupovala jako slamerka, učí jak malé děti, tak na Západočeské univerzitě v Plzni.

• **so 4. 7. | 19.00 | HUDBA**

ŠTĚPÁN DRTINA – CELLO

MICHAL HRUBÝ – KLARINETY, FLÉTNY

Duo pražských instrumentalistů pohybujících se na okraji jazzu, vážné hudby i folkloru.

• **ne 5. 7. | 17.00 | DIVADLO JEDNOHO HERCE | JAN HORÁK**

HA:D LIFE

Příběh o hadovi, zahradě, jablku a lidech. Pohledem hada. Had je plachý. Nemluví, ale hodně přemýšlí. Had je v zahradě doma. Lidé jsou hraví. Hodně mluví, ale vůbec nepřemýšlejí. Lidé představují pro hady velký problém. Jan Horák se zabývá divadlem jednoho herce. Se svými šesti inscenacemi cestuje po republice. HA:D LIFE je otevřená zkouška, premiéru chystá na září. Představení je vhodné pro děti.

• **ne 5. 7. | 10.30 DJ po mši | 18.00 DJ po všem | MC VÍTEK**

Etno disco napříč světem, které roztančí i pohladí.

Vít Wodák aka Mc Vítek je grafický designér původem z Jihlavy, dnes působící především v Praze. Cestování je pro něj neustálým zdrojem inspirace – od Berlína přes Alpy, Azory a Benátky až po Balkán a Gruzii. Objevuje lokální gastronomii, hudbu, vizuální kulturu i každodenní život, které se přirozeně promítají do jeho tvorby.

NATÁČENÍ ČESKÉ TELEVIZE

Máme radost, že si redakce Cest víry vybrala náš klášter do pořadu věnovaného klášterům, které jsou v současnosti využívány ještě jinak, než jaký byl jejich původní účel. Roudnice ve výběru stojí vedle Kolínského kláštera a tišnovské Porty coeli. Natáčet se bude v neděli 5. 7., od zvonění, přes mši až do večerního programu v klubu. Přijďte nás podpořit a dát neděli život! A nebojte se, pokud máte kameru tak málo rádi jako my, nemusíte se na záběrech objevit.

POUŤ BUDE V NEDĚLI 6. 9. | VARHANNÍ KONCERT

Letošní poutní slavnost o svátku Narození Panny Marie nebude mít ze stavebních důvodů podobu zahradní slavnosti. Můžeme se ale těšit na **varhanní koncert Adama Viktory** a následující občerstvení a slavení v klubu.

900 LET ROTUNDY NA ŘÍPU | 27. 9. 2026

Roudnická farnost připravuje oslavy 900. výročí obnovení kaple na Řípu. V roce 1126 ji požehnal olomoucký arcibiskup Zdík, proto i připomínka výročí proběhne za účasti nejen pražského, ale také olomouckého arcibiskupa.

Den zahájí slavnostní mše. V 10.30 ji v kostele Narození Panny Marie v Roudnici n/L bude celebrovat Mons. Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký a Daniel Peter Janáček, OPraem., opat strahovský. Zpívat bude vokální soubor Gontrassek, který se zaměřuje na poučenou interpretaci duchovní hudby, jež zněla v českých zemích v 15. a 16. století. Na varhany bude hrát Vladimír Roubal, špičkový varhanní improvizátor a ředitel chrámové hudby Královské kanonie premonstrátů při bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově. V odpoledních hodinách se program přesune přímo na horu Říp. Ve 14.30 bude sraz na úpatí hory ke společnému výstupu. Od 15.00 pak proběhne modlitba Te Deum v rotundě na Řípu s Mons. Stanislavem Příbylem, arcibiskupem pražským. Součástí bude požehnání restaurované sochy sv. Jiří. Na ní k příležitosti výročí pracuje roudnický restaurátor Jiří Brodský.

První písemná zmínka o kapli na Řípu pochází z roku 1126 a najdeme ji v kronice tzv. Kanovníka vyšehradského. Kníže Soběslav I. tehdy obnovil zbořenou kapli a olomoucký biskup Jindřich Zdík ji slavnostně vysvětil. O předchozí stavbě nevíme s jistotou nic. Domníváme se, že mohla být postavena někdy v průběhu 10. století v souvislosti s christianizací míst s přetrvávajícím pohanským kultem. Nejpozději od 14. století plnila rotunda funkci farního kostela pro okolní vesnice. Do roku 1577 vlastnili Říp strahovští premonstráti, kteří jej prodali Vilémovi z Rožmberka. Za Lobkowiczů zanikla řípská fara a kostel přešel pod správu roudnického proboštství.

Martin Brousil a Tomáš Buryška